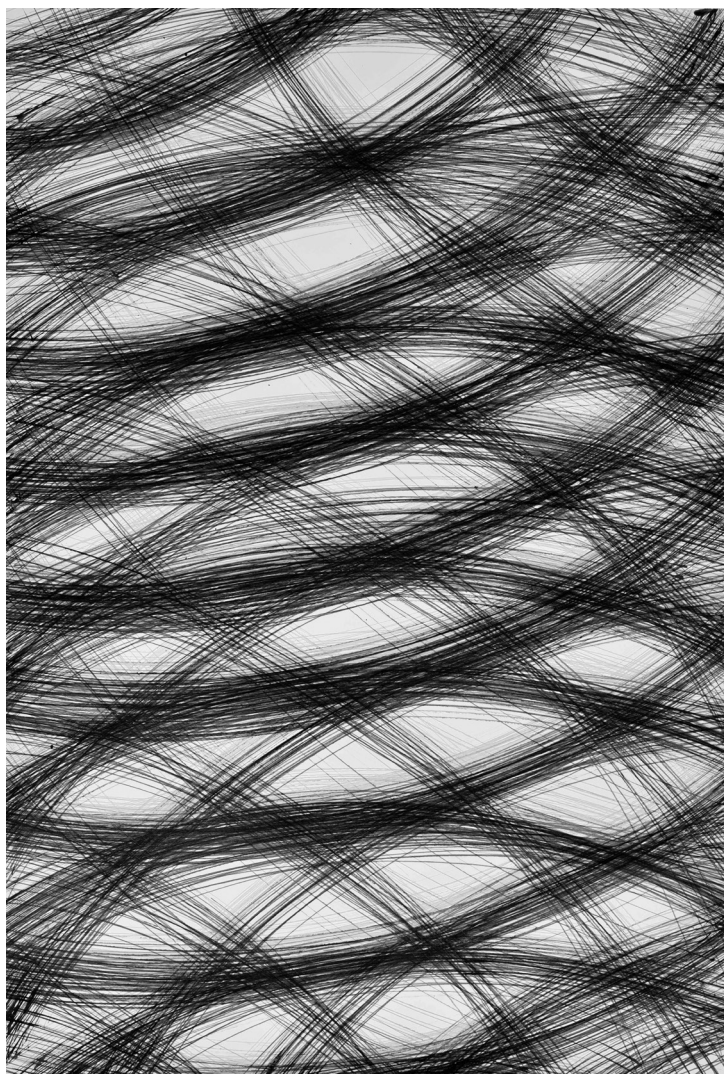

Egyedül a helyiek nem akadékoskodtak, tudták, hogy úgy is hasztalan. A vihar az vihar, ki kell várni a végét, elmúlik, mint minden ezen a világon, és aztán a dolgok mennek tovább a megszokott rendben.

Miközben a strandtáskáját pakolta, Regina arra gondolt, hogy voltaképpen bármennyire is szeretne mást hinni, otthona is csak egy van az embernek, mégpedig az a hely, amiről egyszer csak azt érezzük, hogy egyetlen.

Sági Gyula: Waves serie 4., 2023 (42x59,5 cm, akril papíron). A Molnár Ani Galéria jóvoltából

Pollágh Péter

Az Amishokért

„Magyar idő szerint éjszaka” – Térey János

„Miért nem pusztult ki, ahogy kérték?” – Márai Sándor

„Hányan vesztek el a harmincas éveikben!” – Kemény István

„Hittél a könnyű szóknak / fizetett pártfogóknak / s lásd,

soha, soha senki / nem mondta, hogy te jó vagy” – József Attila

Tudod, hogy nincs bocsánat.
Maradj velem, lélegezz, ismételd,
mondd utánam: nem én vagyok,
aki nem fizet meg.

„Már bocsánat, de ezt a hangot,
a vodkával, még kikérném.”

Csönd legyen. A csöndem legyél.
Levágott szakállad ott van a fiókban.
Ugye, hogy ott van?

Emlékszel?
„Nevetségesen festesz. A lassú vonattal jöttél Bicskéről?
Mi a faszt akarsz itt, miért élsz?
Hogy mersz kérni a nagymenő körúton?
Hogy mersz ragyogni? Lenyelted a Napot?
Kértél rá engedélyt? Majd adok én neked.
Majd mi keresztüzünk a megfelelő egyeddel,
vérfrissítésnek kellesz,
nem bálványnak, nem jónak.”

Nem kell, hogy neked jó legyen
a csónak, maradj fölöslegesnek,
utolsónak. Maradj Szóvak. Jóvak.
Higgyék azt. Higgyék azt.

POLLÁGH PÉTER (1979) József Attila-díjas költő, író, szerkesztő. Legutóbbi, *Régi voltam* című verseskötete 2023-ban Könyv Nívódíjban részesült.

Ki ne akarná elhagyni Komárom megyét?
Egy bányavárost? Egy bányalyukat?
A bányát? A túl sok vörös csillagot?
Ki akarja itt ápolni a sebét?

„Nem hagyhatja el a megyét, aki nem tud rohadtul!”

Fekete szénhintőpor. Porhintés.
Ez az a megye, hol nem laknak hobbitok.
Laktak, csak levágták (öket).
Csonkolt megye, levágták az észak(j)át.
Elhajított kalap a Felvidék.
Észak az, ami nem olvad el.
De ránk olvadt az éjszaka.
Kozma. Karamell. Atya.

A rádiókat a Holdra hangolnám,
de depressziósak a készülékek.
Elmentek mind az úrhajók,
a tündék után lassan már
eltűnnek az Amishok (is).

„Betépvé tudok minden szót”,
ezt is mondtad, vagy majdnem ezt.
A Szabaduló Napodon.
Amish vagy a metropoliszban, és nem találsz vissza.
Bár a Visszához még van is Isten.
(De ingyen Isten nincsen.)

Ne legyen igaza Ibsennek, ki ezt
írta le: „Peer, elvesztél örökre!”

Érted jött a Gomböntő. A keresztútnál kapott el?
Kikaptál? Miért nem bírtál többet?
Vagy csak elkapott? Vékony fotó lettél? Képmás?
Fületlen gomb leszel, újra kell öntetni.
Öntött vas: vashatos.
Nem kell mindig újratölteni.

23 kerület sok volt neked. Feloldódtál az éjszakában.
A túlkapásban. 22 vagy 23, ki hazudik? Dátum szerint
mondjad az igazit.
Van visszaút? Vagy csak visszavarrt út?
Van úgy. Van úgy.

Mondd az Amish-imát:
Libabőrös, sárga város;
nem tudtam, mit csinálok.
Arcot cseréltünk: annyira
fájt, hogy nem is látszott.

Ezek csak szavak, szavak a városból:
tépd a szót. Tépd és ásd el,
ne kallódjon el a nyelved alatt,
mint rongydobozos gyógyszer.

A felvidéki, mire leér a szavával,
meghal, és a szó itt marad. Itt dagad.
Lemond a szaváról, ami a városé lesz:
így épül, amit nem értesz.

Kávét ittál, és olvastál egy lapot:
valami cikk volt a versköltészet céljáról,
de nem egyeztél meg vele.
Mért nem?
Kiszolgáltattad magad a pultossal, vagy a pultosnak:
na, melyik a pontos rag?

Elmentél a Városba, hogy halálra pártoljanak,
mint Adyt meg József Attilát. Miért?
Nem kolbászból, kígyókból van a kerítés.

Folyó cukor, sárga cukor, lámpacukor.
Elaggott szókat tudsz. Elaggott szókat viszel. Cipelsz.
Szárnyasokkal ciripelsz. Szintagmákkal. Szinkópákkal.
Van nálad egy szaloncukor, ami nem olvad el.

Levágott szakállad ott van a fiókban. Ugye, hogy ott van?

Németül mormolsz a sarokban, egy gyertyaoltó, sötét
zsolozsmát; menjük a francba már, márkás mólón át.
Márkás cukrot fújsz magadra. A legesleget.
Ezt parfümnek hívják. Niche. Vintage. Eretnék.
Állandóan üvöltöttek veled, hogy ürítsd ki a zsebeidet.
Szórd el a fantázia fruttiját. Fújd el a fantasy-gyertyákat.
A fantázia (szél)forgóját pörgeted. Pán Péter.
Fiatal voltál, a jelen senkije, fényképezett a szemed.
Katt-Katt. De a vénséges vén rémfényképész elkapott.
Mattot adott, igaz? Nem ér a neved, igaz?

Elférsz egy pendrive-on.
Digitális urna: akaszd a nyakadba.

A vidékiek kukoricák, térdepelnek rajtuk,
felmorzsolják őket, aztán felszippantják.

És Rimbaud? Él-e még, néz-e még?
Fölkaptad a cukrot, és meg se álltál Párizsig.
Sárgavárosig. Paraszolvenciáig.
Hol kezdődik Permutáció?
Ez a vonat(ka) visz egyenesen Elíziumba.
Egy jó Amish addig elér.
Ott a cukrászdát is úgy hívják: Kedvenc.
Csak innen, Prolinéziából el.
Sárgaföld foglya. Jó vagy.

Nem tudom, élsz-e, testet viselsz-e még,
vagy csak kicsipogsz, fölmozdítol a sírból?
Eléggé akciós, cowboyos, eléggé amerikai:
veled ásatták meg. Letúrtál a sárga földig.
Lenyúltál.

Régi fotóidon az arc klasszikus Amish-arc.
Antik. Aztán, ugye, jött az arcátültetés?

Éjfél van: hajlanak a síkok.
Befelé úrhajózni szabad-e most?
Lányregény-borítóról
hova mennek a csíkok?
Akarod még az eltérőt?
Megidézhetek egy „élőt”?

Tóth László

Gúzs

Széljegyzetek elszelelt esztendőkhöz – 1989

Pódium (borjúlábbal)

A Fészek-beli esten, ahova *Alkotóművészek a Fészek pódiumán* című sorozatának e havi műsorába Fodor András engem is beszervezett, az írók közül még Sarusi Miskával, továbbá Koloss István zeneszerzővel és Jáky György festőművésszel léptem fel, műsorvezető házigazdánk pedig Czigány György volt. Színész-közreműködőnek a verseimhez a magam részéről Gecse Jolit kértem fel, bár meglehetősen feszült volt, s feszültségében túlságosan – és indokolatlanul – kemény lett; több hajlékonyságot és játékos humort, iróniát képzeltek volna el tőle a verseim. Közönség azonban szép számmal (vagy negyvenen is talán), de gondolom, nem az én kedvemért jöttek, a zömük e Fészek-beli pódiumműsorok törzsközönsége lehetett. Kati és Juli rendkívül élvezték a helyet s a helyzetet (akiket aznap hoztam el a szokásos kéthetenkénti „láthatásra” az anyjuktól, Dunaszerdahelyről), főleg, hogy abban az épületben s abban a helyiségben lehettek, ahonnan három hete az MTV a szilveszteri műsorát közvetítette. Felszabadultságukban, játékoságukban odáig mentek, hogy – persze amikor egyedül voltak a lépcsőházban – eljátszották: most ők a Fészek beltéri lépcsőin éneklő-szereplő sztárok, s velük készül egy pótszilveszteri műsor. Utána a Fészek éttermébe néhányan, ahova engem rendszerint főleg a fejedelmi rántott borjúlábuk vonz már egy ideje, s persze most is arra ment el a fellépti díjam arányos hányada – szóval az est zárása ily módon egészen fejedelmi lett... (1989. január 20., péntek)

Retrospektív egy Dalí-kiállításához

Ül Isten a trónusán, s egy közeli ösgomolygást figyelget eltöprengve. Jobbján Salvador Dalí simogatja méretes bajuszát. Isten tanácstalanul néz a festőre:

- Nos, megteremtjük? – kérdi tőle kisvártatva.
- Leszek benne én is?
- Ha akarsz... S mely korban kívánnád?

TÓTH LÁSZLÓ (1949) Budapesten született, Dunaszerdahelyen él. Költő, író, művelődéstörténész. Legutóbbi kötete: *Rossz napok* (versek, 2023).